

[Paul Møller.]

højtærede finansminister ønsker at få ramt, overhovedet rammes af dette lovforslag. Den bestemmelse, der blev indført i lovforslaget, om, at ejendomserhvervelser fra før 1. januar 1949 er undtaget, vil i vid udstrækning fritage netop de allerstørste fortjenester fra at komme ind under lovforslaget.

Det forekommer os, at den højtærede finansminister kæmper i blinde, fordi man ikke har villet give os tid til at få denne sag undersøgt, og han har fået støtte af regeringspartierne til denne hurtige gennemførelse af den. Vi burde have haft en sådan analyse, så vi havde set, hvilke problemer der var tilbage, hvor der var ekstraordinært store ikke-indkomstbeskattede fortjenester af den karakter, som den højtærede minister nævner.

Der er talt om, at det er de arbejdsfrie indtægter, man vil ramme. Jeg synes også, man skal gøre sig klart, hvad man egentlig mener med ordene „arbejdsfri indkomst“. Hvis man tænker på mange af de mennesker, der har fortjenester ved salg af deres huse og ejendomme, som de har boet i, så ved jeg, at disse mennesker først har betalt skat af deres indkomst. Af denne arbejdsindkomst er det så lykkedes dem trods en høj indkomstbeskatning at lægge et beløb til side, og for dette beløb er de blevet i stand til at købe et hus, en fast ejendom. Efter at de har overtaget denne faste ejendom, har de betalt skat af deres arbejdsindkomster, og de har måttet betale ejendomsskatter af ejendommen til staten, både af grund og af bygninger. De har dernæst måttet se, at vurderingerne af denne ejendom hvert fjerde år steg, og af denne stigning har de måttet betale stigende formueskatter, som de også har måttet tage af deres almindelige indkomster. De har endvidere, fordi disse stigninger — som finansministeren sagde — mange steder, f. eks. i Københavnsområdet, har været store, måttet betale grundstigningsskyld af disse stigninger for at kunne bevare disse ejendomme, og

denne grundstigningsskyld har de også måttet udrede af deres arbejdsindkomst. Der har ikke været tale om spekulation i fast ejendom for disse tusinder af mennesker, der har boet i deres hus og senere solgt det med fortjeneste; udgifterne ved erhvervelsen af huset og udgiften ved at sidde i det har for alle disses vedkommende måttet tages af deres almindelige arbejdsindkomster. Derfor vil jeg anholde udtrykket „arbejdsfri indkomster“. Jeg kan ikke anerkende, at det drejer sig om arbejdsfri indkomster, når man af sin indkomst sætter penge til side og bliver i stand til at købe et hus, som man derefter bliver beskattet af, en skat, som man udreder af sin indkomst.

Hele denne argumentation må imidlertid forudsætte — hvis der overhovedet skal være mening i den, sådan som den er fremført efter anden behandling og i Skive Folkeblad af den højtærede finansminister — at det ikke til syvende og sidst bliver køberens, der kommer til at betale denne skat. Også det havde vi ønsket undersøgt, men vi ved faktisk ikke, hvordan denne skat vil påvirke udbuddet og salget af fast ejendom. Skal man lægge almindelige betragtninger til grund, vil det gennem en formindskelse af udbuddet af fast ejendom, en udskydelse af tidspunktet for salg af fast ejendom, komme til at resultere i en højere pris på de ejendomme, der bliver udbudt til salg. Og det vil sige, at det, der gøres her, gør det endnu vanskeligere for dem, der lider under høje ejendomspriser og høje grundpriser, og som gerne vil være ejer af fast ejendom, at erhverve en sådan.

Lovforslaget bygger efter min opfattelse på en ugennemtnkt teori — en teori, der er udformet efter, tør jeg vist sige, de betragtninger, der er fremsat i den højtærede finansministers bog om skattepolitik. Jeg har tilladt mig at læse i den, og jeg beder om tilladelse til at citere et enkelt stykke fra denne bogs side 81. Jeg vil da gerne først sige, at det almindelige indtryk, man får af denne bog, af disse afsnit om kapitalvindingsafgift, er, at dette ikke er noget, der er den